

NOTE DE STUDIU
MALEAHI
Schița cărții
John Vernon McGee

Scriitor: Maleahi

Maleahi, înseamnă *mesagerul meu*. Septuaginta îi oferă chiar sensul de *înger*. Îngerii erau, în general, mesageri și erau fie ființe pământești, fie supranaturale.

Unii din părinții bisericii chiar au crezut că Maleahi a fost o ființă spirituală, un înger. Nu prea există dovezi care să valideze însă opinia că un înger ar fi scris această carte.

La polul opus se află opinia conform căreia nu ar exista un autor dovedit al cărții ceea ce ar însemna că această carte este scrisă de un anonim. Dacă așa ar sta lucrurile, înseamnă că aceasta ar fi prima carte profetică scrisă de un autor anonim.

Informațiile referitoare la Maleahi sunt tot atât de puține precum sunt cele referitoare la îngerii.

El este un mesager, mesagerul lui Dumnezeu, unul care trebuie să transmită un mesaj și acum, sinceri fiind, cât de mult contează numele celui care este doar purtătorul mesajului? Dacă poștașul vine la tine la prima oră a dimineții cu o telegramă ce conține un mesaj foarte important pentru tine, nu te apuci să-i pui întrebări legate de arborele lui genealogic, nici nu-i ceri date legate de familie, în cele mai multe cazuri, nu te interesează nici măcar numele lui. Ceea ce contează atunci este mesajul telegramei...acesta este ceea ce te interesează în primul rând.

Timpul scrierii: Probabil 397 î.Hr.

Maleahi încheie seria cărților profetice așa cum Neemia o încheie pe cea a cărților istorice. El a profetizat fie pe perioada ultimă a guvernării lui Neemia, fie imediat după aceasta.

Mesajul:

Mesagerul, un însărcinat al lui Dumnezeu, găsește mare plăcere în a folosi propriul nume când se referă și la alți mesageri. Cartea conține trei referințe la alți mesageri:

- (1) În 2:7 el se referă la Levi ca fiind mesagerul Domnului. Aceasta sugerează că orice mesager al lui Dumnezeu, orice propovăduitor al Cuvântului lui Dumnezeu este un *înger* al Domnului.
- (2) Maleahi, anunță, de asemenea, apariția lui Ioan Botezătorul ca *solul meu*: Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea..." Ioan Botezătorul a fost, dacă vreți, un Maleahi al Noului Testament. El a fost cel care a continuat din punctul în care s-a oprit Maleahi în Vechiul Testament. Maleahi a fost primul crainic radio care a anunțat: „Următoarea voce pe care o veți auzi va fi aceea a mesagerului Domnului.”
- (3) El s-a referit, de asemenea, chiar la Domnul Isus Hristos ca fiind mesagerul Legământului. 3:1 Îngerul Domnului în cadrul Vechiului Testament este Domnul Isus preîncarnat.

Metoda pe care Maleahi a adoptat-o este aceea ca mai întâi să citeze o declarație sau o interogație pe care Dumnezeu o adresează Israelului. Apoi el redă răspunsul Israelului care este trufaș și plin de sarcasm sofisticat. În cele din urmă el oferă replica pe care Dumnezeu o dă poporului, care este și caracterizată de un sarcasm mușcător.

Cuprins:

- I. Dragostea lui Dumnezeu pentru Israel, 1:1-5**
- II. Mustrarea preoților pentru profanare, 1:6:2:9**
- III. Dojenirea poporului pentru păcate sociale, 2:10-17**
- IV. Prezicerea celor doi mesageri, 3:1-6**
- V. Dojenirea poporului pentru păcatele religioase, 3:7-18**
- VI. Prezicerea Zilei Domnului și a Soarelui Neprihănirii care deschide calea. Capitolul 4**

Comentariu:**I. Dragostea lui Dumnezeu pentru Israel, 1:1-5**

v. 2-5 Declarația lui Dumnezeu: „V-am iubit, zice Domnul!” Poporul îl interoghează pe Dumnezeu: „Cu ce ne-ai iubit?” Răspunsul lui Dumnezeu: „L-am iubit pe Iacov și l-am urât pe Esau!”

Oamenii chestionau și se îndoiau de dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu le aduce aminte de originea națiunii. Iacov și Esau erau gemeni. Dumnezeu a făcut însă o diferență între ei la începuturi: (Gen. 25:22, 23) dar ea nu a fost afirmată așa cum este afirmată aici decât după 1500 de ani. Aceasta ridică o problemă: De ce ar spune Dumnezeu că l-a iubit pe Iacov și l-a urât pe Esau? Problema reală nu este că Dumnezeu l-a urât pe Esau ci aceea că l-a iubit pe Iacov. Trebuia să fie dragoste și har (Vezi Romani 9:10-13). Istoria lor ulterioară demonstrează că Dumnezeu a avut dreptate (Recitiți schița cărții Obadia!)

v. 4,5 Diferența dintre modul în care s-a purtat Dumnezeu cu Edom și modul în care s-a purtat cu Israel este o comparație între ură și dragoste.

II. Mustrarea preoților pentru profanare, 1:6-2:9

v. 6 Întrebarea ridicată de Dumnezeu: „Dacă sunt tată, unde este cinstea care mi se cuvine?”

Declarația lui Dumnezeu: „O preoților care ați disprețuit numele meu!”

Poporul întreabă: „Prin ce am disprețuit Numele Tău?”

v.7 Dubla declarație a lui Dumnezeu: „Ați adus bucate necurate pe altarul meu!”

Poporul întreabă: „Cu ce te-am spurcat?” A spurca, sau a profana Numele lui Dumnezeu era o acuzație serioasă. Ei au respins acuzația cu o clătinare indiferentă din cap și cu o pretinsă ignoranță.

Răspunsul lui Dumnezeu: „Prin faptul că ați zis: „Masa Domnului este de disprețuit!”

v.8 Aceasta explică cum au disprețuit ei Masa Domnului. Dumnezeu a cerut ca toate animalele prezentate pentru jertfă să fie fără pată sau defect. Când o vacă îmbătrânea sau se îmbolnăvea, stăpânul ei se grăbea cu ea la templu pentru a o aduce drept jertfă. Dumnezeu a sugerat, în mod sarcastic, ca ei să ofere acest gen de animale pe post de taxe guvernanților. Poporul disprețuia ceea ce era sfânt prin banalizare.

v.9 Inimile lor sunt stricate și de aceea și bucatele pe care ei le prezentau la templul pentru jertfe erau stricate.

v.11 Poporul nu mai era o bună mărturie în mijlocul neamurilor și Dumnezeu intenționează să facă Numele Său mare printre neamuri.

v.12 Neamurile au profanat numele Domnului datorită vieților și faptelor poporului Domnului. Inimile lor erau stricate și ritualurile lor vrednice de dispreț.

v.13 „Voi ziceți: „Ce mai osteneală!” Aceasta agravează și mai mult decăderea lor. Oameni spuneau de fapt că Dumnezeu îi plictisește. Orice efort care este făcut fără inimă devine o groaznică plictiseală. De ce credeți că au adoptat oamenii ritualuri, purtau robe, cântau și mărșăluiau? Închinarea spirituală începuse să-i obosească. Poporul a crezut că vinovat de

această stare era Dumnezeu. Nici nu le-a trecut prin cap că nu Dumnezeu era vinovat ci ei. „avînd doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea.” (2Timotei 3:5)

v.14 Această condiție dramatică a inimii i-a determinat pe ei să-i aducă lui Dumnezeu ca jertfă animale bolnave și bătrâne.

Capitolul 2

v. 1-9 Preoții vor fi judecați sever pentru că au permis perpetuarea acestei condiții sordide. Dumnezeu le dăduse „legea adevărului”.

v.7 Levi a fost un mesager al Domnului. (vezi Mesajul cărții)

v.8 Leviții au determinat poporul să păcătuiască.

III. Dojenirea poporului pentru păcatele sociale, 2:10-17

v. 10 Deși Dumnezeu nu este tatăl fiecărui israelit în parte, El este Tatăl națiunii. De aceea indivizii se bucură de o relație de frăție care face ca păcatul înșelăciunii să fie și mai atroce. (O biserică dezbinată este o ofensă adusă cauzei lui Hristos!)

v.11,12 Cel de al doilea păcat social este săvârșit de bărbații care au divorțat de soțiile lor pentru a se căsători cu femei păgâne. Din nou fiii lui Dumnezeu s-au uitat la fiicele oamenilor așa cum se petrecuse în Genesa 6:2 Acesta este un păcat dureros care îl va determina pe Dumnezeu să amputeze aceste mădulare bolnave din mijlocul națiunii.

v. 13,14 Acesta este cea de a patra întrebare sarcastică pe care poporul o pune lui Dumnezeu în legătură cu acuzația de ipocrizie. Ei au schimbat realitatea într-o religie a emoțiilor și lacrimilor. Ei făceau un spectacol. Iși aduceau jertfele dar Dumnezeu a refuzat să le accepte. Întrebarea lor, a inocenței afectate: „Pentru ce?” Dumnezeu le spune clar: **Divorțul**.

v.15,16 Aceasta este estimarea făcută de Dumnezeu cu privire la divorț.

v.17 Aceasta este cea de a cincea întrebare plină de sarcasm ridicată de poporul Domnului în legătură cu falsa închinare. Dacă ei sunt plictisiți de religia ce o practicau, la fel era și Dumnezeu. Reacția Lui este: „Mă obosiți!” iar poporul întrebă: „Cu ce l-am obosit?” Disprețuitor și cu nerușinare ei îl contrazic pe Dumnezeu. Însă Dumnezeu le spune cât se poate de clar motivul: „Prin faptul că ziceți: ‚Oricine face rău este bun înaintea Domnului, și de el are plăcere!’ Sau: ‚Unde este Dumnezeul dreptății?’ Ei introduseseră o ‚nouă moralitate’. Credeau că este nouă așa cum consideră și mulți din contemporanii noștri. Ei contrazic standardul divin și maschează acest fapt prin tot felul de platitudini pioase. Ei spun, de asemenea, că nu există iad. Orcum, Dumnezeu nu este mort – El este obosit și plictisit.

IV. Prezicerea celor doi mesageri, 3:1-6 (o paranteză)

v.1 Prima parte a acestui verset este citată în Matei 11:10, Marcu 1:2 și Luca 7:27 ca fiind împlinită de Ioan Botezătorul. Ultima parte a versetului se poate referi numai la Domnul Isus Hristos dar nu a fost împlinită la prima Sa venire. (Urmăriți notele de la Habacuc 2:20)

v. 2-6 Aceasta este o referire clară la cea de a doua venire a Domnului Isus. Ioan Botezătorul este mesagerul care a anunțat prima venire a Domnului Isus. Domnul nu va mai avea nevoie de un mesager care să anunțe cea de a doua Sa venire – El însuși va fi acel Mesager.

V. Dojenirea poporului pentru păcatele religioase, 3:7-18

v.7 Aceasta este cea de a șasea întrebare sarcastică pe care poporul o dă ca replică evaluării făcute de Dumnezeu. Dumnezeu îi cheamă la pocăință: „Întoarceți-vă către Mine și eu mă voi întoarce către voi, spune Domnul Oștirilor!” (Vezi Zaharia 1:3) „Dar voi întrebați, ‚În ce trebuie să ne întoarcem?’! Ei nu sunt conștienți de faptul că nu mai aveau părtașie cu Dumnezeu – pentru că templul era aglomerat și oamenii practicau ritualurile.

v.8 Aceasta este cea de a șaptea întrebare sarcastică pe care poporul o ridică acuzației adusă de Dumnezeu: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?” Aceasta este o acuzație serioasă! „Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat?” Ca de obicei ei resping acuzația! Cu zeciuielile și darurile de mâncare.”

- (1) Zeciuielile – unii cercetători consideră că erau 3 sau 4 zeciuieli pe care poporul trebuie să le prezinte înaintea lui Dumnezeu.
- (2) Darurile de mâncare – erau lucruri care veneau pe lângă zeciuieli.

Dumnezeu a cerut Israelului aflat sub lege zeciuieli. Dar Dumnezeu nu este un despot – El i-a binecuvântat din punct de vedere material iar ei trebuia să recunoască acest fapt.

v. 9 Retragerea binecuvântărilor se datora faptului că ei îl jefuiseră pe Dumnezeu.

v.10 Pentru biserica de astăzi există o altă bază pentru dărnicie. Credincioșii nu se află sub lege.

v.11,12 Onestitatea cu Dumnezeu i-ar putea face o binecuvântare pentru toate națiunile.

v. 13 Aceasta este a opta și cea din urmă întrebare plină de sarcasm pe care poporul o ridică în fața acuzației adusă de Dumnezeu. „Cuvintele voastre sînt aspre împotriva Mea!” spune Domnul!

v. 14-15 Ei îl acuzau pe Dumnezeu pentru condiția lor apatică.

v. 16-18 Întotdeauna a existat o rămășiță care a slujit Domnului. Acea rămășiță va fi o comoară deosebită pe care Dumnezeu o va prezenta la momentul potrivit.

VI. Prezicerea Zilei Domnului și a Soarelui Neprihănit care deschide calea.

Capitolul 4

v. 1 Aceasta este descrierea vie a Perioadei Necazului Cel Mare.

v. 2 Domnul Isus se va întoarce pe pământ ca Soare al neprihănitului. El va deschide o nouă eră aducând lumină și vindecare, ridicând blestemul și aducând viață unei lumi moarte.

Pentru credincioșii de astăzi el este „Luceafărul strălucitor de dimineată!” Stelele de dimineată apar înaintea răsăritului.

v. 3 Stricăciunea va fi călcată în picioare în acele zile.

v. 4 Legea va constitui regula Împărăției.

v. 5,6 Ilie va fi, în mod evident, unul din martorii din timpul Necazului cel Mare. (Vezi Apocalipsa 11:3-12)

Comment [S1]: